

Arrest

nr. 182 542 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LEFEVERE, die loco advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 januari 2016 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Nadat vingerafdrakenonderzoek via 'Eurodac' had uitgewezen dat de verzoeker op 11 januari 2016 in Duitsland een asielaanvraag had ingediend, richten de Belgische autoriteiten op 29 februari 2016 een verzoek tot terugname aan de Duitse autoriteiten in toepassing van artikel 18.1. b) van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 10 maart 2016 antwoorden de Duitse autoriteiten dat de terugname voorlopig binnen de in artikel 25.1. van de Dublin III-verordening wordt geweigerd omdat nader onderzoek is vereist door de Duitse

republiek. De Duitse autoriteiten melden tevens dat het resultaat van het nader onderzoek zal worden meegedeeld aan de Belgische autoriteiten.

Op 14 maart 2016 worden de Duitse autoriteiten verzocht om het verzoek tot terugname te herzien.

Op 17 augustus 2016 stemmen de Duitse autoriteiten alsnog in met de terugname, op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening.

Op 31 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de verzoeker in toepassing van de criteria van de Dublin III-verordening over te dragen aan de Duitse autoriteiten en hem het verblijf te weigeren met bevel om zich onmiddellijk naar Duitsland te begeven.

Het besluit van de gemachtigde wordt geformaliseerd in een *“beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”*, die op 31 augustus 2016 aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 26quater.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij is als volgt gemotiveerd:

“naam : Z.

voornaam : Z.

geboortedatum : 01.01.1994

geboorteplaats : Khairabad

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 21.01.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 11.01.2016 wegens asielaanvraag in Duitsland geregistreerd werden. De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, werd gehoord op 26.02.2016 en verklaarde dat hij Afghanistan eind november 2015 verliet om naar Iran te reizen en daar in Iran te verblijven tot 25 dagen na zijn vertrek. Hij gaf aan naar Turkije te zijn doorgereisd om vervolgens het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te betreden. Hij gaf aan 10 dagen in Sofia te zijn verbleven om vervolgens via Servië en enkele voor hem onbekende landen naar Duitsland te reizen. Hij gaf aan 2 tot 3 dagen in een opvangcentrum in Frankfurt te zijn verbleven alvorens met de trein naar België door te reizen en er op 15.01.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 21.01.2016 een asielaanvraag in.

Op 29.02.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 10.03.2016 antwoordden dat het verzoek geweigerd werd in afwachting van verder onderzoek. Op 14.03.2016 werd een verzoek tot herziening gericht aan de Duitse instanties, die op 17.08.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat zijn oom Asrad Gul alles regelde, maar dat hij wel al had gehoord dat Afghanen snel erkend worden. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland omdat hij geen asiel wou in Duitsland, maar asiel vroeg in België.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees

asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de Duitse instanties op 17.08.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

We wijzen er bovendien op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse

autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren, noch medicatie te nemen. We wijzen er op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten (4).“

Op 8 september 2016 heeft de verzoekende partij tegen deze bestreden beslissing bij faxpost een vordering tot schorsing ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen.

Op 9 september 2016 heeft de Raad bij arrest nr. 174 409 deze vordering verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel aan:

“EERSTE EN ENIGE MIDDEL: Schending van artikel 5 van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lid staat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel .

A. Principes

Overweging 5 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria. Met de methode moet met name snel kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.”

Artikel 5 van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna uitvoeringsbepalingen), luidt als volgt:

"Art. 5- Negatief antwoord

1. Wanneer de aangezochte lidstaat na onderzoek van oordeel is dat op grond van de voorgelegde elementen niet kan worden besloten dat hij verantwoordelijk is, wordt het negatieve antwoord dat hij de verzoekende lidstaat toezendt uitvoerig gemotiveerd en worden de redenen voor de weigering in detail uiteengezet.

2. Wanneer de verzoekende lidstaat van oordeel is dat de weigering op een beoordelingsfout berust of wanneer hij over aanvullende elementen beschikt die hij kan doen gelden, kan hij vragen dat zijn verzoek opnieuw wordt onderzocht. Van deze mogelijkheid moet gebruik worden gemaakt binnen de drie weken na ontvangst van het negatieve antwoord. De aangezochte lidstaat beijvert zich om binnen twee weken te antwoorden. Deze aanvullende procedure leidt er in geen geval toe dat de in artikel 18, leden 1 en 6, en artikel 20, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde termijnen opnieuw ingaan."

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het bestuur er voor moet zorgen dat de burger weet waar hij aan toe is in zijn verhouding tot het bestuur. Dit houdt onder meer in dat de burger moet kunnen vertrouwen op de openbare diensten en erop moet kunnen rekenen dat zij de regels in acht nemen en een standvastig beleid volgen dat de burger niet anders kan opvatten.

Concreet moet de burger in elke situatie het recht kennen dat op zijn zaak of handelen toepasselijk is; dat hij het vertrouwen kan hebben in de overheid dat dit recht gerespecteerd zal worden en dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen.

B. Toepassing in onderhavig geval

In de bestreden beslissing vinden we volgende informatie terug betreffende de termijnen: "Op 29.02.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 10.03.2016 antwoordden dat het verzoek geweigerd werd in afwachting van verder onderzoek. Op 14.03.2016 werd een verzoek tot herziening gericht aan de Duitse instanties, die op 17.08.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname."

De Dublin III Verordening is duidelijk wat betreft de termijnen voor een verzoek tot terugname en het antwoord op dit verzoek.

Het terugnameverzoek van België aan Duitsland van 29.02.2016 werd tijdig uitgevoerd, zo ook wat betreft het antwoord van Duitsland op dit terugnameverzoek van 10.03.2016. Duitsland beantwoordde het terugnameverzoek met een weigering omdat verder nazicht nodig was.

België richtte dan weer een verzoek tot herziening aan Duitsland 4 dagen na de weigering van Duitsland (14.03.2016).

Artikel 5 van de uitvoeringsbepalingen bepaalt hierop dat "De aangezochte lidstaat beijvert zich om binnen twee weken te antwoorden".

In casu antwoordde Duitsland pas op 17.08.2016, meer dan vijf maanden na het verzoek tot herziening!! Het staat tevens vast dat België gedurende de vijf maanden na hun verzoek tot herziening geen enkele stap ondernomen heeft betreffende een eventuele terugname. Er werd geen nieuw verzoek tot herziening gericht aan Duitsland, noch werd er uitgegaan van een aanvaarding. Gedurende die ganse periode wordt er gewoon afgewacht tot Duitsland iets van zich laat horen wat in casu meer dan vijf maanden geduurd heeft!!

Het feit dat België geen enkele stap ondernomen heeft in het opvolgen van de termijn van twee weken die Duitsland had om het verzoek tot herziening te beantwoorden en deze termijn dus blijkbaar als niet bindend zag, houdt een verkeerde interpretatie in van artikel 5 van de uitvoeringsbepalingen.

Tevens gaat dit volledig in tegen de geest van de Dublin III Verordening, die een snelle aanduiding van de verantwoordelijke lidstaat vooropstelt.

De Dublin III Verordening is in haar overwegingen en artikelen betreffende de termijnen duidelijk dat de verantwoordelijke lidstaat snel aangeduid moet worden en dat een terugname spoedig moet verlopen.

In casu werd door verzoeker op 21 januari 2016 een asielaanvraag ingediend in België. Slechts meer dan zeven maanden later; op 31 augustus 2016, wordt verzoeker bekend gemaakt dat hij naar Duitsland teruggestuurd wordt.

Deze termijn houdt een sterke overschrijding in van de termijnen die bepaald worden in artikel 5 van de uitvoeringsbepalingen. Verzoeker stelt zich vragen bij deze huidige situatie. Vijf maanden lang wist verzoeker niet wat er gebeurde in zijn procedure en was de situatie onzeker over wat er zou gebeuren. Er werd dan ook niet gezorgd voor de vereiste duidelijkheid en zekerheid luidens het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel is in deze dan ook geschonden.

Er wordt trouwens geen enkele verklaring gegeven voor het feit dat België geen verdere stappen heeft ondernomen of over wat de beweegredenen waren van de Duitse autoriteiten om een antwoord op het terugnameverzoek zo lang op zich te laten wachten.

De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd.

Tevens is er in casu sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het Hof van Cassatie oordeelde in zijn arrest van 7 maart 1963 (Cass. 7 maart 1963, Pas., 1963, I, 744, conclusie W.J. Ganshof Van Der Meersch.) oordeelde: "De machten welke de wet aan de administratie in het algemeen belang toekent stellen haar niet vrij van de verplichting van voorzichtigheid, welke zich aan allen opdringt."

Zo is elk overheidsoptreden toetsbaar aan artikel 1382 B.W.

Een onderscheid moet gemaakt worden tussen de materiële (en de formele zorgvuldigheidsnorm (W. LAMBRECHTS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel" in I. OPDEBEEK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1993, 31; A. VAN MENSEL, o.c., 89..).

Het beginsel van de materiële zorgvuldigheidsnorm doelt op de vraag of bij de taakvervulling betrokken belangen niet onnodig geschaad worden.

Overeenkomstig de formele zorgvuldigheid moet de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voorbereiden en uitvoeren.

In deze is meer dan duidelijk dat de Belgische overheid in deze niet heeft gehandeld als een andere overheid, geplaatst in dezelfde omstandigheden en zoals men redelijkerwijze van die overheid zou mogen verwachten als rechtzoekende. Van een zorgvuldige overheid mag de rechtzoekende redelijkerwijze verwachten dat die geen vijf maanden blijft stilzitten en afwachten. Dat verzoeker schade heeft geleden kan dan ook niet in twijfel worden getrokken nu verzoeker niet meer verwachtte om nog te moeten terugkeren.

Dat artikel 5 erin voorziet dat de "aangezochte lidstaat zich beijvert om binnen de twee weken te antwoorden" en er hier niet in een vervaltermijn is voorzien maakt nog niet dat de Belgische overheid mag blijven stilzitten.

Temeer daar verzoeker maandelijks diende langs te komen bij DVZ om dan telkens een nieuwe datum betekend te krijgen om zich de maand erop opnieuw aan te bieden: men kan dus niet voorhouden verzoeker niet maandelijks gezien te hebben.

Daarnaast is er ontegensprekelijk schending van het vertrouwensbeginsel in deze. Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285).

In deze kan er geen twijfel over bestaan dat verzoeker er op een gerechtvaardigde manier van uitging dat zijn asielaanvraag in België zou behandeld worden.

Het feit dat de Dublin III verordening in artikel 5 geen termijn voorziet wil nog niet zeggen dat dit een vrijgeleide mag zijn voor de Belgische overheid om bij elk antwoord van een andere lidstaat een vraag tot herziening te gaan doen: op deze wijze zouden en is in casu verzoeker maandenlang in onzekerheid geweest. De Belgische staat bleef stilzitten, ondernam niets in die periode, dit is niet redelijk.

De voormelde beginselen: vertrouwensbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel werden in deze dan ook geschonden."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota: dat deze middelen werden aangevoerd en bij arrest nr. 174 409 door de Raad op 9 september 2016 als niet ernstig werden verworpen.

2.3. De verzoekende partij voerde effectief de schending van de artikelen 2 en 3 van de van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) aan.

Zoals in het arrest nr. 174 409 wordt gesteld verplichten artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou

kunnen uitmaken of het aangewezen tegen deze een rechtsmiddel aan te wenden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoekende partij bekritiseert thans dat de Duitse autoriteiten meer dan vijf maanden hebben gewacht om te antwoorden op het verzoek tot herziening. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze uiteen zet wat de procedurele voorafgaanden zijn die geleid hebben tot de overname van de verzoekende partij door de Duitse autoriteiten zodat niet kan ingezien worden waarom de motieven dienaangaande niet afdoend zouden zijn.

De Duitse autoriteiten werden verzocht om de terugname van de verzoeker omdat uit vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat hij op 11 januari 2016 een asielaanvraag indiende.

Wat de initiële weigering van de Duitse autoriteiten betreft, stelt de bestreden akte duidelijk dat de Duitse instanties het verzoek tot terugname op 10 maart 2016 weigerden in afwachting van verder onderzoek. Deze vaststelling is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, waarin zich de desbetreffende weigering van 10 maart 2016 bevindt. Ook op dit punt is de motivering draagkrachtig en pertinent.

Aangaande het uiteindelijke terugname-akkoord van 17 augustus 2016 vermeldt de bestreden akte dat de Duitse autoriteiten instemden met de terugname met toepassing van artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening. Deze bepaling houdt in dat in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in behandeling is. De vaststelling van de gemachtigde vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoeker toont niet aan op welke wijze deze motivering niet afdoende zou zijn teneinde de hierboven bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De gemachtigde verwijst verder op duidelijke wijze naar het op 14 maart 2016 verzonden verzoek tot herziening. In het administratief dossier bevindt zich een afschrift van dit verzoek. Hieruit blijkt dat België aan de Duitse autoriteiten vraagt om het terugnameverzoek opnieuw te onderzoeken in overeenstemming met artikel 5.2 van de verordening (EG) nr. 1560/2003. Hierbij stellen zij akte te nemen van de voorlopige weigering omwille van bijkomende onderzoeksverrichtingen en vragen zij uitdrukkelijk dat dit over dit bijkomend onderzoek zonder verwijl en zo vlug als mogelijk wordt gecommuniceerd in lijn met de algemene doelstelling van de Dublin III-verordening dat *“snel [moet] kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet te ondermijnen”*.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de motiveringsplicht niet zo ver reikt dat de gemachtigde de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen (RvS 14 juli 2016, nr. 12.064 (c)). Bovendien dient opgemerkt te worden dat wanneer de informatie waarnaar wordt verwezen is opgenomen in het administratief dossier, het volstaat in het kort het voorwerp en de bevindingen van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is dit in extenso over te nemen of in bijlage te voegen (RvS 25 juni 2015, nr. 11.364 (c)). Het gegeven dat niet alle gronden voor het verzoek tot herziening in de bestreden akte worden hernomen, maakt dan ook geen schending uit van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat de Belgische autoriteiten geen stappen hebben ondernomen binnen de vijf maanden na het verzoek tot herziening werd in het arrest nr. 174 409 het volgende geoordeeld:

“Uit de bespreking van het eerste middel blijkt voorts dat de duidelijke verwijzing in de bestreden akte naar het terugnameverzoek van 14 maart 2016, terwijl een afschrift van dit verzoek zich in het administratief dossier bevindt, geen schending uitmaakt van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van dit verzoek tot herziening blijkt dat dit verzoek een juridische grondslag vindt in artikel 5.2. van de verordening (EG) nr. 1560/2003. De motiveringsplicht reikt niet zover dat in de bestreden akte toelichting moet worden gegeven omtrent de precieze termijnen die op dergelijk verzoek tot herziening van toepassing zijn.

De verzoeker toont op het eerste gezicht dan ook niet aan dat de bestreden akte niet afdoende zou zijn gemotiveerd in het kader van deze betwisting. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

De verzoeker betoogt dat de Belgische staat gedurende de vijf maanden na hun verzoek tot herziening geen enkele stap heeft ondernomen betreffende een eventuele terugname en dat er geen nieuw verzoek tot herziening werd gericht, noch van een aanvaarding werd uitgegaan. Hij meent dat een periode van zeven maanden tussen het indienen van de asielaanvraag in België en het thans bestreden overdrachtsbesluit, een miskenning inhoudt van de redelijke termijn en van de termijnen, vervat in artikel 25 van de Dublin III-verordening.

Dienaangaande wordt opgemerkt dat de verzoeker in zijn uiteenzettingen erkent dat het terugnameverzoek van 29 februari 2016 tijdig werd uitgevoerd en dat ook de weigering in afwachting van verder onderzoek van 10 maart 2016 tijdig was. Dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. De 'Eurodac-treffer' dateert immers van 21 januari 2016, zodat overeenkomstig artikel 23.2. van de Dublin III-verordening daadwerkelijk binnen de twee maanden om de terugname werd verzocht. Ook het antwoord van 10 maart 2016 vanwege de Duitse autoriteiten is in overeenstemming met de termijn, bepaald in artikel 25.1. van de Dublin III-verordening.

Waar de Duitse autoriteiten op 10 maart 2016 aanvankelijk het terugnameverzoek weigerden, wijst de Raad er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het slechts gaat om een voorlopige weigering in afwachting van verder onderzoek. Dit wordt door de verzoeker geenszins betwist.

In dit kader dient gewezen te worden op het bepaalde in artikel 5 van de verordening (EG) Nr. 1560/2003 van de commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, zoals gewijzigd door de uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de commissie:

"1. Wanneer de aangezochte lidstaat na onderzoek van oordeel is dat op grond van de voorgelegde elementen niet kan worden besloten dat hij verantwoordelijk is, wordt het negatieve antwoord dat hij de verzoekende lidstaat toezendt uitvoerig gemotiveerd en worden de redenen voor de weigering in detail uiteengezet.

2. Wanneer de verzoekende lidstaat van oordeel is dat de weigering op een beoordelingsfout berust of wanneer hij over aanvullende elementen beschikt die hij kan doen gelden, kan hij vragen dat zijn verzoek opnieuw wordt onderzocht. Van deze mogelijkheid moet gebruik worden gemaakt binnen de drie weken na ontvangst van het negatieve antwoord. De aangezochte lidstaat beijvert zich om binnen twee weken te antwoorden. Deze aanvullende procedure leidt er in geen geval toe dat de in artikel 18, leden 1 en 6, en artikel 20, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde termijnen opnieuw ingaan."

In casu blijkt dat de Duitse autoriteiten het terugnameverzoek op 10 maart 2016 weigerden met de mededeling dat het om een voorlopige weigering gaat omdat nog verder onderzoek nodig was door de Duitse instanties. Deze weigering bevat dan ook niet de in artikel 5.1 van de hierboven geciteerde verordening 1560/2003 precieze redenen waarop de weigering is gestoeld. Aangezien het wel om een uitdrukkelijke weigering van de terugname gaat, kan op het eerste gezicht echter niet worden ingezien op welke basis de Belgische autoriteiten konden uitgaan van een zogenaamd 'Tacit-agreement', zoals bepaald in artikel 25.2 van de Dublin III-verordening. Hiertoe is immers vereist dat er geen enkel antwoord komt vanwege de aangezochte lidstaat binnen de twee weken na het verzoek tot terugname. De verzoeker kan de gemachtigde dan ook niet verwijten dat hij niet is uitgegaan van een aanvaarding van de terugname.

Aan de andere kant dient te worden vastgesteld dat de Belgische autoriteiten werden geconfronteerd met een niet-gemotiveerde weigering van het terugname-verzoek, zodat zij op het eerste gezicht op goede gronden en in toepassing van artikel 5.2. van de verordening 1560/2003 overgingen tot een verzoek tot herziening van het terugnameverzoek. De verweerder merkt in de nota met opmerkingen pertinent op dat de Belgische autoriteiten met de vereiste spoed overgingen tot dergelijk verzoek tot herziening. De termijn van drie weken na het negatief antwoord, zoals bepaald in voormeld artikel 5.2., werd ruimschoots ontmoet daar amper vier dagen zijn verstreken tussen de weigering en het verzoek tot herziening. De verweerder wijst er tevens terecht op dat artikel 5.2. van de verordening 1560/2016

slechts bepaalt dat de aangezocht lidstaat zich beijvert om binnen de twee weken te antwoorden op het verzoek tot herziening. Een sanctie op de overschrijding van deze termijn wordt niet bepaald.

Waar de verzoeker ervan uit lijkt te gaan dat een (impliciete) aanvaarding van het terugnameverzoek tevens aan de orde is wanneer niet binnen de twee weken wordt geantwoord op het verzoek tot herziening, merkt de Raad samen met de verweerder op dat dit betoog niet strookt met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 5.2. van de verordening 1560/2003 dat voorziet dat het verzoek tot herziening “er in geen geval toe [leidt] dat de in [...] artikel 20, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde termijnen opnieuw ingaan”.

In casu hebben de Duitse autoriteiten vijf maanden gewacht om op het verzoek tot herziening te antwoorden. Dit gegeven kan echter de Belgische staat niet ten kwade worden geduid en nog minder kan worden ingezien op welke juridische grondslag de verantwoordelijkheid van de bevoegde lidstaat in dergelijk geval zou overgaan op de verzoekende lidstaat, dit is België. De Raad benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten in hun initiële weigering van 10 maart 2016 aangaven dat zij zelf de Belgische autoriteiten zouden informeren omtrent het resultaat van dit verder onderzoek. Desalniettemin hebben de Belgische autoriteiten prompt gereageerd met een officieel verzoek tot herziening in toepassing van artikel 5.2. van de verordening 1560/2003. Er kan de diensten van de verweerder dan ook geen gebrek aan diligent handelen worden verweten. Er valt niet in te zien waarom de verweerder zou moeten overgaan tot een nieuw verzoek tot herziening, een dergelijk hernieuwde aanvraag tot heroverweging is overigens niet voorzien in de Dublin III-verordening, noch in haar uitvoeringsverordening. Dit geldt in casu des te meer nu de Belgische autoriteiten in hun verzoek tot herziening er nadrukkelijk op hebben gewezen dat zij een snel antwoord verwachtten in lijn met de algemene doelstelling van de Dublin III-verordening dat “snel [moet] kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet te ondermijnen”.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn verzoek in Duitsland een andere geboorteplaats en geboortedatum opgaf dan deze die hij vermeldde ten aanzien van de Belgische asielinstanties. De verzoeker ligt dan ook mede zelf aan de oorzaak van het gegeven dat één en ander diende te worden geverifieerd en dat dit enige tijd in beslag heeft genomen. Dienaangaande rijst dan ook tevens de vraag naar het geoorloofd belang dat de verzoeker kan doen gelden bij zijn kritiek ter zake, naast nog het feit dat de verzoeker geen enkel artikel van de Dublin reglementering aanhaalt en ook de Raad niet inzielt op grond waarvan een overschrijding van de redelijke termijn bij het antwoord van de aangezochte lidstaat tot gevolg zou hebben dat de bevoegdheid voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming overgaat op de verzoekende lidstaat. Een eventuele schorsing op grond van onderhavig middel kan de verzoeker op het eerste gezicht dan ook niet tot voordeel strekken.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat een termijn van een paar weken tussen het uitdrukkelijke terugname-akkoord van 17 augustus 2016 en het treffen van het thans bestreden overdrachtsbesluit, op het eerste gezicht geenszins als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Een schending van de redelijke termijn of de termijnen, vervat in artikel 25 van de Dublin III-verordening, blijkt op het eerste gezicht dan ook niet.”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij thans ten dele haar grieven herhaalt, vervat in deze uiteenzetting. De Raad herneemt de overwegingen van het arrest nr. 174 409 en maakt deze motieven zich eigen. Noch de motiveringsplicht, noch artikel 5 van de Dublin-III Verordening is geschonden.

Er kan niet ingezien worden op grond van welke bepaling in casu de verwerende partij niet wettig zou gehandeld hebben en evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij verplicht zou zijn de asielaanvraag van de verzoekende partij te behandelen op grond van het feit dat de Duitse autoriteiten vijf maanden hebben gewacht op het beantwoorden van het verzoek tot herziening. Er valt niet in te zien waarom de verweerder zou moeten overgaan tot een nieuw verzoek tot herziening, een dergelijk hernieuwde aanvraag tot heroverweging is overigens niet voorzien in de Dublin III-verordening, noch in haar uitvoeringsverordening.

Voorts duidt de verzoekende partij evenmin in het middel aan op grond waarvan zij rechtmatig de verwachting kon koesteren, in casu dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk werden voor de

behandeling van de asielaanvraag. De in artikel 5 van de Dublin III Verordening voorziene termijn is geen vervaltijd, zoals de verzoekende partij in het middel zelf aangeeft. Nu de Belgische autoriteiten zelf alert hebben gereageerd kan ook niet ingezien worden waarom de verwerende partij in de bestreden beslissing zou moeten motiveren dat zij geen herhalingsverzoek hebben verstuurd binnen de termijn van vijf maanden na hun eerste verzoek tot herziening.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). De verzoekende partij toont geenszins aan dat de behandeling van haar asielaanvraag door de Belgische autoriteiten een te voorzienbaar recht was. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Er kan niet worden besloten dat de verzoekende partij op rechtmatige wijze kon verwachten dat haar asielaanvraag hier zou worden behandeld, waarbij opnieuw wordt verwezen naar het alert optreden door de verwerende partij, zoals geschetst in het arrest nr. 174 409 van de Raad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN